

ljubljanski cunji napadajo g. Schosteritchea, češ da bi ta rad župan postal. Mislimo, da se ta mož ne poteže za to čast, ker ima sam dovolj dela in je za javnost že tekom let prav veliko koristnega storil. Ali mi kmetje ga hočemo v odboru, ker ga poznamo kot izobraženega moža, ki je zmožen za javno delo.

Prvaki hočejo tudi domače farane s tuji premagati. Zato so izvolili celo vrsto častnih občanov. To je Tombahovo delo! Mi pa ne vemo, kakšne so zasluge teh mož. Zelenik je bil pri posojilnici, Mohorič je v Ptuj krčmar, Brendič je prodajal cigel in prodajal okraja slab les za dragi denar in Ploj je znani hofrat. Kaj so ti možaki za nas storili? Nič! Ali Tombah jih je hotel v I. razred spraviti, da bi na ta način domačine premagal. Ni se mu poarežilo, volili bodo v III. razredu.

Kmetje in volilci! V tej celi volilni borbi se ne gre za nobeno politiko. Mi ne potrebujemo v občini politike! Mi hočemo le to, da se bode pametno z našimi krvavi davki gospodarilo. Preje je bilo le 20%, občinskih doklad, zdaj jih pa je 40%. In kaj imamo od tega? Nič! Vedno plačujemo in plačujemo...

Zdaj pa smo se tega naveličali! Dosedanji občinski odbor s županom vred je dokazal, da je nezmožen. Politiko uganjati, to zna; "častne" občane imenovati, to razume; občinske doklade vedno povečavati, to zna čisto gotovo. In ako bode prvaki občinski odbor zopet izvoljen, potem je gotovo, da bodo davki še večji in da se bode takoj občinske doklade zvišali. Zato pa pravimo: Proč s temi odborniki! V naši občini se mora pričeti s pametnim gospodarskim delom!

Zato pa, volilci, ne pustite se nahujkati od Tombahove bande, od srbakih prijateljev. Držite se gesla cesarja Franc Jožefa "Viribus unitis". Pridite vsi k volitvi in oddajte vsi svoje glasove za napredne, kmetake kandidate!

Zmaga mora biti naša!

Politični pregled.

Volitev. Pri nadomestni volitvi za deželni zbor v kuriji veleposelstva, ki se je te dni vršila, izvoljen je bil skoraj ednoglasno Albert Wirth (nemški naprednjak).

Hrvatski sabor sklican je za 22. t. m. Ali vlada ga je le v ta namen sklicala, da ga takoj zopet razpusti. Po celi deželi se že na nove volitve pripravljajo.

Anarhista zaprlj so v osebi J. Romanova v Milanu. Pri aretaciji je oddal 9 streliv na stražnike. Dolgi se ga, da je hotel kralja umoriti.

Boj na Španskem. Kakor znano je španska vlada pričela odločen boj proti klerikalcem. Stvar ima tudi gospodarsko stran. Pomisliti se mora, da košta duhovščina to nesrečno državo velikanske avote. Španija plačuje za duhovnike letno 32 milijonov. Pomisliti se mora, da je v mali Španiji 61 nadškofov in 21 000 višjih duhovnikov. Poleg tega imajo duhovni gotove zadrage, ki imajo mnogo predprav in konkurirajo valed tega prav hudo drugim stanovom. Te zadrage ne plačujejo nobenih davkov in njih člani nimajo vojaške dolžnosti. Tisočero oseb je valed te duhovniške konkurence izgubilo zaslužek. Ni čuda, da se je zdaj vlada temu grozovitemu iz-

mozganju ljudstva odločno uprla in hoče tem žalostnim razmeram konec napraviti.

~~~~~  
 Cenjene somišljenike opozarjamo, da so izšle na novo

## „Štajerčeve“ užigalice.

Glavno zaloga ima trgovina bratov Slawitsch v Ptuj.

V vsaki napredni hiši naj se rabi to užigalice!

~~~~~

Dopisi.

Št. Vid pri Ptuj. Prav čudne razmere nastale so v naši fari. Naši duhovniki se pač preveč za politiko in premalo za svojo dolžnost brigajo. Na dan sv. Roka, ko imamo pri nas sejem, brala se je doslej vedno sv. maša. Letos pa ne! Neki kmet je šel v nedeljo, ko se je izvedelo, da ne bo maše na sejemski dan, k fajmoštru in je prinesel 4 krome ter prosil, da naj pri žegnju zvečer oznanijo sv. mašo. Ali reklo se mu je: to ne gre, imamo mašo na Selah. Tedaj Sele so več kot tukajšna farna cerkev v sejemu, ko je toliko ljudstva navzočega. Ljudstvo bi gotovo mnogo v cerkvi darovalo. Tako pa ni bilo nič. Pač ni čuda, ako tudi pri nas vera peša. Krivi so pa temu gotovi duhovniki, ki jim je politika več kakor verska dolžnost!

Leskovec. Mi Vas prosimo, g. urednik, da priobčite tudi od nas zopet par vrstic! Nas Leskovčane je zadel namreč hud udarec in sicer, čeprav se glasi malo čudno, vendar pa je resnično, ta hud udarec pomeni izgubo našega provizorja J. Šireca. Kaj ne, Vi se cadite, g. urednik? Zares, mi Leskovčani smo imeli od sedaj, vsaj v zadnjem času, velikansko „amolo“ z našimi dušnimi pastirji, ker niso bili taki, kakor bi morali biti. Skoraj vsaki se je brigal bolj za politiko in za občinske, oziroma obiteljske razmere, kakor za naš duševni blagor. Najbolj pa se je seveda brigal vsaki za svoj žep! Eden je „alekel“ sv. Avguščina podružnico našo sv. Avguščina in sv. Magdelemo, drugi pa nas je osrečil z presečnim levakovskim konzumom, za katerim se sodaj moramo plačevati naše krvave groše. A vendar nam je bila usoda vsaj za kratek čas mila in poslala nam je bila kaplana, kakor ga do sedaj še ne pomnijo najstarejši še živeči farani. Mi Leskovčani smo na glasi s Teboj dragi nam „Štajerc“ vred, da sovražimo naše dušne pastirje. Pa ni res! Mi smo nasprotniki samo hujšakem, ki izrabljajo svojo duhovno moč le v politične in večinoma seve osebne namene. V dokaz temu je bil odhod našega častitega g. kaplana, ki je bil po smrti prejšnjega g. župnika sadnji čas pri nas provizor. G. provizor Širec si je vedel srca svojih faranov tako pridobiti, kakor do sedaj noben duhovnik ne v tej fari. Kako pa tudi ne? Bil je prijazen s vsakim človekom, naj si bode premožen ali ne, naj si bode mladi ali stari. Ni se brigal za politiko, ni se vtikal v občinske in rodbinske razmere, vesel v družbi pa je opravljal svoje stanovske dolžnosti tako natančno kakor ne noben njegov tukajšni prednik. Kdor ga je slisal iz prišnice in kdor v spovednici, ta v povedati kako vesten duhovnik je bil. Nobena ura mu ni bila prepozna ali prerana, ako je bilo treba tolažbe bolniku, ako je bilo treba spovedi ali po-

slednjega olja, on je vstal v temni noči in je opravil brez godrnjanja, da celo z veseljem svoj teški posel. Ali je potem čudo, da smo ga mi vsi, vsi brez izjeme tako radi imeli? Njegov odhod od nas je bila prava slika njegovega tukajšnega nepozabljivega delovanja. Kaj takšno velečastnega in takšno srčnega še do sedaj niso doživeli naši najstarejši farani. Kakor da bi oče odisel od svojih otrok, tako je odisel gospod provizor od nas. — Vzel je v prekrasnih besedah predzadnje nedeljo od nas faranov slavo in že tedaj se je slisalo glasno jokanje po celi naši lepi cerkvi. Ko pa se je dne 2. avgusta od nas odpeljal, ker ga je pozvalo višje povelje za dušnega pastirja na Vransko, tedaj se še je le prav pokazalo, da znajo Leskovčani svoje dušne pastirje tudi spoštovati, sveda ako so taki, kakor njim to njih stan velea. Nebrojna množica ljudi se je bila zbrala k slovesu (in sedaj je mnogo dela!), občinski predstojniki, občinski odborniki, posestniki, posestnice, viničarji, delavci, delavke in seve največ pa mladine. Naši vrli gospodje učitelji so bili tudi pripeljali k slovesu šolaka mladino, katero je gospod provizor posebno ljubil. Osební prijatelji gospoda provizorja so bili najeli godbo in čudo, glejte med temi osebnimi prijatelji tudi nekateri Nemci! Topiti so pokali, da je kar gromelo, vse, vse je počastilo svojega priljubljenega dušnega pastirja pri njegovem odhodu. Ko pa je on drčel krasen šopek, za spomin v svojih rokah stoječ ob vozu ki ga je odpeljal, spregovoril zadnje besede v slovo, začelo se je jokati vse! Jokali so se stari možje, jokali mladeniči, jokale se žene, jokale mladenke! Šolska mladina je vrela h gospodu provizorju, poljubovala mu je roke in ihtela na ves glas. — „Z Bogom mi ostante“ je rekel gospod provizor, „z Bogom mi ostante vi vsi, ki ste mi bili tako dragi, ne jočite se za mene, ker mi delate s tem le težko srce! Zmolite za mene vsaki en očenáš, jaz pa Vam obljubim, da hočem za Vas vsakega zmoliti deset očenášev! Z Bogom, ne jočite!“ — De, ne jočite, a vendar so letele tudi debele solze po licu gospoda provizorja, navsezadnje pa se je razjokel, kakor otrok. — Bil je to prizor poln poesije, prizor, ki je prekrasno dokazal kako ljubi tudi skoraj vsakozí liberalno ljudstvo pravega svojega dušnega pastirja in kako ljubo je to liberalno ljudstvo gorko čestemu srcu vrliga, pravega duhovnika! — Gospod provizor Širec, mi Vam kličemo: „na evidenje“ in ker že Vas nam je odnesel usode vihar, bodite prepričani, mi Vas ne pozabimo — nikdar! Napredni Leskovčani.

Dobje pri Planini. Dragi „Štajerc“ izvoli še tudi od nas zaspanih Dobčanov nekatere vrstice sprejeti in izročiti javnosti: Pred nekaj leti bili so stanovanjski prostori v občinski hiši v Dobju oddati v najem. Ker se je to javno razglasilo, ponudil se je kod prevzemnik prostorov v našem tukajšni trgovci Janes de Toma in obetal najemnine 200 fl. (400 K.) na leto. To bi bil lep dohodek in pripomoček vsem davkoplačilcem v občini Dobje. Nikdo, in tudi najneumnejši človek bi si ne mogel misliti, da bi to ponudbo občinski odbor (ako ravno je na farško komando sestavljen) odklonil. Ali čujte in strmite, občinski odbor je ponudbo Janesa de Toma odklonil in dal dotične prostore Jurju Trefalt v najem za 33 fl. na leto, kateri še baje te male najemnine nikdar plačal ni! Res vboji davkoplačilci občine Dobje, kateri so tako neumni, da sami sebe po glavi tolčejo na komando župnika Vurkele; pa bojo se tako dolgo tolkli da se jim bo začelo jaasniti. Župnik Vurkele je s pomočjo neumnega občinskega odbora davkoplačilce v Dobju samo v tem slučaju za 1000 fl. oškodoval. Več enakih slučajev naznamo prihodnjč, danes omenimo še samo to, da je omenjeni trgovec de Toma, kateremu ni bila občinska hiša za dobro najemnino za oddati, zdaj kupil po dražbi najlepšo in največjo hišo ravno pri cerkvi v Dobju. — Župnik Vurkele zdaj zmišljuje nove pripomočke da bi trgovec de Toma ne bil posestnik hiše v Dobju; pa pomagati mu nobeno sredstvo ne more, ako se tadi Vurkele na glavo postavi, ako kliče tudi hudiča na pomoč, in ako napenja svoje črne žile da popokajo, vse nič ne pomaga, de Toma je posestnik hiše v Dobju. Prosimo dragi „Štajerc“, bodi še pripravljen, ker imamo v tej zadevi še veliko poročati. Opazovalec.

Cesarski grad Schönbrunn.

Ob priliki cesarjevega 80. rojstnega dne je pač primereno, da prinašamo nekaj cesarske hiše ne tikočihalik. Naša slika kaže velikansko palačo, ki je znana pod imenom „grad Schönbrunn“. Ta palača je pač ena najlepših zgradb v Evropi. Veliki del svojega življenja je cesar v tej palači preživel.

Razbor pri Slov. Gradcu. Dolga doba let je bil mir v Razboru, odkar so nekateri špottljivi fantki zasedli kmetije. Pred kratkem prišel je kranjski „Farson“, sedaj ni miru. Kdor ne trobi v njih rog je „brevarec“, „liberalec“ itd. Zopet je načel karil vsaki dan 24 urni lenuh v laznjivo mariborsko canjo nekaj o „volilni smagi“. Vprašamo, ali je to cerkvena ali državna postava? Mialimo da voli vsaki po svojem prepričanju kakor hoče! Kdo je pa bolj pritiskal na volilce, kakor naši „zvezarji“? Dobili so pomagata z Mate, katerega je mati na občinske stroške došla, on je čakal volilce in listke popisoval. Cerkevni ključarji so pa tekali sem in tja kakor norci. Kedor ni bil z njimi, so ga odgnali. Po volitvi so čakali na obljubljeno pijačo g. nad in podžupan, stari in novi cerkv. ključ., krajni šols. načelnik in neki hrvatec. Bikorejski očim se je proti našim izrazil, ko bi bil z nami volil bi z nami pil vino, katerega g. župnik danes dajo pripeljati. Pa prekanljiva smola. Bilo je vino blizo svojega cilja, pa je prišel hudobec, prevrnil je dvestolitarski sod s garami vred, in rasprliča se je ta brliga po žoristovemu gozdu. Dobitka od tega ni imel drugi kakor Dominovega kovača vodno kladivo, to se je tako napilo, da še drugi dan ni bilo za rabo. Naš špottljivi dopisna v laznjivo canjo dobro ve, zakaj mu udje telesa slušijo: črni jezik za obrekovanje poštenih članov, roke za cerkveno pretepanje, celo telo pa da mu konj ispod njega vije kadar se ga proče nalesne... Farsonov mučenik.

Čezal. Ustreliti se je hotel 10. t. m. Ivan Besjak, posestnik in občinski svetovalec v Obrežu. Govori se, da je mož svoji boljši polovici nezvest in se igra rad z mladimi deklicami. Baje je imel zaradi tega s c. k. sodnijo v Ormožu opraviti in je bil obsojen na 900 K globe. Te kronice so občinskega svetovaleca tako razburile, da je prišel jenen domu. Zera ga je seveda po pravici ostela. Valed tega je vzel puško in se hotel ustreliti. Pa je ostal zdrav in vesel. Omenimo, da je ta deviško-čisti gospod eden najhujših nasprotnikov našega lista.

Šv. Trojica sl. g. Več kmetov takajšne okolice se je uklenilo mariborske mlekarne (Molkeregenossenschaft Mariburg). Potom župana g. Golloba so kmetije prosili, da se od 1. t. m. naprej mleko na tržniščem trgu jemlje. To je za nas kmete velika dobrota. Zato si hočemo našo živino lepo držati in to mariborsko mlekarno podpirati, ne tako kakor prvaki svojo, pri katerih se zdaj niko ne ve, kdo je mašine plačal. Nekateri kmetije so pač dosti plačali in imajo zdaj tudi od prvakov sadosti... Neko pritepeno prvače se jeni nad takšno požarno brambo, kjer ima napis „Bisthaus“. Ta prvak se je sem vžil in zdaj misli, da bode modrijana požarna bramba vprašala, kam bode hodila gaiti?! Le tiho, prvački hujakati, pri nas v sv. Trojici se ne postimo od nikogar hujakati. Mi vemo sami najbolje, kaj je dobro in kaj je prav. Narodnjaška hujakarje pa ne potrebujemo.

Rogaška Slatina. Slavnost 80. rojstnega dneva našega cesarja pričela se je v Rogaški Slatini z ljudsko slavnostjo, ki se je vršila dan 14. avgusta. Te slavnosti udeležili so se gostje vseh narodnosti ter velika množica iz okolice in iz sosednjih mestov in trgov. Pripravljeni odbor je pa tudi mnogo zabave predstrel. Prav slavno veselje je povzročila deška godba iz Ptuj, ki je čela mnogo odobravanja. Na čelu ta godba napravila je neke deca obhod. Na slavnostnem prostoru pa so žene in dekleta svojo moč dobri stvari izročili. Okroglo 2000 oseb se je slavnosti udeležilo (m. n.) grof Loosy, grof

Kinsky, grof Schlick, baron Kellersperg, dr. Pucher, baronica Raich itd.) V dobrodelne namene se je nabralo prav mnogo denarja. Čast prirediteljem!

Novice.

Zaradi pomanjkanja prostora morali smo mnogo gradiva izpustiti (zlasti glede velikanškega klerikalnega poloma na Koroškem itd.). Naši čitatelji naj to s ozirom na vroči volilni boj v raznih občinah oprostijo.

Cesarjev 80. rojstni dan se je praznoval povsod na jako slovesen način. V takem trenutku se šele vidi, kako globoka je ljubezen avstrijskih narodov do svojega svojega vladarja. Vsako srce je radostno vakipelo na dan tega praznika! 80 let življenja in več kot 60 let vladovanja... Žalibog nimamo prostora, da bi popisali slavnosti raznih posameznih krajev. Pribiti moramo le žalostnega srca, da so prvački hujakati tudi ta dan za svoje Avstriji sovratne namene porabili. Iz Ljubljane se namreč brzojavi, da je arbofilka veleizdajniška tolpa motila v cesarjevo čast prirejeno bakljado in da je ta gnusna banda naokoliča sveder nemške „kazino“, v kateri zabajajo večinoma tudi oficirji. Policija je morala s silo tolovaje razgnati. Gotovo bi Hribarjeva policija tega ne storila. Ali orožniki so imeli „Bereitschaft“ in poleg tega je Hribar zdaj nakrat zelo patriotičen, kjer ga cesar noče za župana potrditi... Ali tudi taki pojavi arbske „kulture“ med slovenakimi prvaki ne bodejo pokvarili veliki vtis rojstnega dneva cesarja!

Šolska vzgoja prvakov. Pred kratkem imeli so slovenski učitelji neko zborovanje. Mi smo gotovo prijatelji učiteljskega stana, ker smo odločni prijatelji šole. Ali slovenski mladi učitelji so v veliki meri zašli na nevarna, slaba pota. Na omenjenem shodu imel je n. p. neki učitelj govor, v katerem je naravnost trdil, da ne sme biti šolska vzgoja preveč črno-rumena in belo-rdeča. Z drugimi besedami povedano: prvački zagriženi slovenski učitelj ne mara, da bi se deco v cesarskem in avstrijskem duhu vzgojevalo!!! Tako daleč zapeljale je torej gotovo ljudi arbska gonja po Slovenskem. In takim protiaustrijskim tor protiaustrijskim učiteljem naj bi mi svojo deco sanjali?! Nikdar ne! Veleizdajalci ne bodejo pačili naših otrok!!!

Veleizdajalci so torej zdaj nakrat — Nemci. Zakaj? No, mi smo dokazali v neovrženih trditvah, da so prvaki v Ljubljani ustanovili od arbske vlade plačano agenturo v veleizdajalske svrhe. To dejstvo nekateri slovenski časopisi sami priznavajo. Šrobofilki prvački časniki, med katerimi se nahajajo v prvi vrsti „Narodni dnevnik“, „Sloga“ in „Narodni list“, pa so zdaj nakrat snlico obrnili, kakor tisti dolgoprešči, ki je bežal pred zasledovalci in vpil: „Držite tata!“ Prvaki pravijo, da so Nemci zato „veleizdajalci“, ker je nemški „Schulverein“ iz Nemčije podporo dobil. Tega „Schulverein“ vendar nikdar skrivati ni. Ali to društvo nima s politiko prav ničesar opraviti in porabi svoj denar edino za nemške šole, ki so pač vsemu ljudstvu velpotrebne. To naj si prvaki zapomnijo! Sicer pa so prvaki za svoj izlet v Beligrad dobivali iz Rusije denarje in v Ljubljani je mnogo od arbske vlade plačanih agentov

ter vohunov. Tako stoji stvar, panalavistična gospoda! In slovensko ljudstvo ve že davno, kje ima iakati prave veleizdajalce!

Iz Trsta smo dobili zopet neko pismo, v katerem se piše in piše, grozi in preži. Spisala je to pismo kakšna baraba iz starega mesta, ki igra med tržaškimi narodnjaki gotovo vodilno vlogo. Vrgli smo pismo v koš, kajti tako dopisovanje nam je le dokaz, kako vzgaja slovensko časopisje svoje čitatelje. Papirnatih revolverjev in bomb se res ne Lojimo. Zato nas take čečkarje le veselijo in zabavajo. Balkanska kultura!

Iz Spodnje-Stajerskega.

Pasji dnevi so prišli in se zlasti v pisavi narodnjaškega časopisja zrcalijo. Ni čuda, da je eden voditeljev slovenskih narodnjakov od svojih lastnih domišljenikov dejal, da „vročina čudovito na njih moznegne vpliva“ in da se je „njih pariet v krtove luknje skrila“. Posebno dobro se opazuje to pri celjakemu „Narodnemu dnevniku“. Celjakar vojze Spindler več ne pesnari, ne ve s čem bi napolnil predale svojega lista. Zato sprejme tudi vsako oclarijo, ki mu jo pošlje kakšni dohtarški šribar iz Ptuja. Preteklo nedeljo n. p. prinesel je strahoviti članek, v katerem kriči, da je Jos. Ornig glavni urednik „Stajerca“, da je to sodnijsko dokazano in da mora vled tega cesar — ljubljanskega Hribarja za župana potrditi. Vbogi Lojze, beži v senco! Sicer bi ne bilo nič hudega in protipostavnega, ako bi bil g. Ornig glavni urednik našega lista. Ornig je neodvisen mož, ki ga ne plačuje država. Hofrat Ploj pa je c. k. državni uradnik, ki ga država s krvavimi darvi plačuje; in ta Ploj izdaja vendar v Ljubljani neko canjo, ki jo ima za objavljeno lastnih slavošpevov. Sicer pa povemo Lojzeta, da je naš podpirani odgovorni urednik tudi v resnici redaktor. Pri nas nimamo takih pojmov o žurnalistik, kakor v prvačnem taborn; saj se menda Lojze še spominja, kako je ocenil dr. Karkovec narodne žurnaliste pred mariborsko sodnijo. Pri nas je torej urednik res urednik in kdor kaj drugega trdi, laže predrzno! Spindler seveda tega ne razume, ker se je util čamkarstva pri „Strampfabrikanta“ Hribarju... Radovedni smo, kdaj in kje je bilo sodnijsko dokazano, da je g. Ornig šef-urednik „Stajerca“. Dokler se nam to ne pové, imenajmo dopisna „Nar. dnevnik“ navadnega sleparja in lažnika. Torej vun s dokazi! Končno pa izražamo svoje prepričanje, da tudi ta otročji napad na župana g. Orniga ne bode rešil ljubljanske arbofilke kliko. Cesar se Lojzeta prav nič ne boji, kajti on ve, da oslovski glas ne gré v nebesa!

Ptujski „sokoli“ so se seveda tudi morali udeležiti velikanške slavnosti v Gaborjih pri Celju. Natančno sicer ne vemo, kolikor šribacov in lerpobov je skupaj prišlo, ali nekaj smo jih videli po mestu skakati, kakor da bi bili v predpastnem času. Ozirali so se plaho okoli sebe, kakor zajci, ki čutijo sovražnika. Očitno so iskali, da jim kdo pero iz čepice sname in jih z mokro canjo k mamici pošene. Tako bi fantiki zopet „mučeniki“ postali. Ali v Ptuj se nobena mačka sanje zmenila ni. Ljudje so gledali na te prikazni kakor na „šafinka“. In le neki žnitar so se baje kladli drži; rekli je, da mu še niso vae „sokolake“ uniforme plačane...

Sokolski zlet v Celju se je izvršil prav klavarno in brez tistega navdušenja, o katerem se je preje go narodnem časopisju toliko bledlo. Oblast je hujakadem prepovedala vstop v mesto. Tako so morali v vlaka še v Storch stopiti in potem 5 km v Gaborje odkorakati. Šli so kakor petelini v dežo. Druge nevede so si zgodilo, razven da se je par sinov Balkana šelelo belegradskega župana. Le neki ljubljanci so je hotel pokazati posebno pogumnega in je prišel v mesto isivati. Pa so ga hitro v luknjo vtaknili. Tam se je vroče sokolsko kri ohladil... Zanimi so čakali celjski dohtarški hujakati, da bi Nemci demonstrirali. Potem bi prvaki zopet pisarili o „narodnih mučenikih“ in Spindler bi tedne dolgo svoje pero pomakal v pisker solz. Ali Nemci so bili pametnejši in so se celi komediji Garibaldincem podobnih rdečesarjčnikov iz srca smejali. Slovenski kmetje so istotako trdili, da bi bilo za te mlade sokolake pohite bolje, ako bi delali...

Javne vprašanje. Ko so se preteklo nedeljo v Celju pomikali „sokoli“ mimo domobranske

Dvorna palača na Dunaju.

Naša elika kaže velikanško cesarjevo palačo (Hofburg) na Dunaju, ki jo pač vsakdo občuduje, kdor posesti Dunaj. V tej palači biva in živi naš cesar večji del svojega življenja, v nje dela in skrbi. Palača ima jako veliko dragocenih dvoran. Arhitektura je krásna.

